

[Finansministeren.]

end opvejes — ved takstforhøjelserne. Tilbage bliver så 37 millioner plus 160 millioner, ca. 200 millioner, som mere end opvejes ved, at vi går over til faktureringsmetoden. Det beder jeg også om at man lige lægger mærke til. Den aftale, der er truffet mellem S og SF, og som er basis for det, der nu gennemføres, er ikke udtryk for en letsindig økonomisk politik. Balancen er holdt, og den er mere end holdt, og på det punkt, hvor den ikke er holdt, de 165 millioner til importen, ja, dér erindrings jeg i hvert fald, at det var hele udvalget, samtlige partier, der var enige om, at vi skulle tage den nedgang i provenuet, der lå i den ordning, vi lavede med importen.

Jeg kan altså slå fast her i dag, at der ligger ikke i S-SF-forliget nogen forringelse af balancen, heller ikke med de ting, vi har lavet her. Der ligger tværtimod en lille skærpelse af den økonomiske politik, og det er også nødvendigt, hvis vi skal kunne klare problemerne fremover.

Nu er der jo flere, der i dag har givet udtryk for, at man måske ikke mere kunne stole på finansministeren. Jeg er ked af, at en spøgefuld bemærkning — som også blev optaget som en spøgefuld bemærkning, det er jeg helt klar over — ikke også kan leve videre som en spøgefuld bemærkning, men at man prøver på at gøre den til alvor — og derfor har også en del af aviserne optaget den på den måde. Jeg vil gerne lige sige, at det, jeg reagerede imod, var dette, at man ville gøre det til noget centralt, noget afgørende for sammenbruddet af forhandlingerne, at jeg skulle have sagt: der er ingen penge til noget. Det er nemlig ikke rigtigt. Det er rigtigt, at jeg ved lejlighed har sagt — jeg kan ikke huske, om det var ved den eller ved en anden lejlighed —: der er ingen penge; og det skal jeg sige, og jeg skal prøve på at holde budgettet. Men det er ikke rigtigt — og det søgte jeg at give udtryk for på den måde, jeg sagde det — det er ikke rigtigt, og jeg tror heller ingen i udvalget har haft den fornemmelse, at man ikke kunne forhandle om disse ting. Vi kom jo aldrig frem til den egentlige forhandling om disse problemer vedrørende provenuet, og det er da også en given sag, at vi under disse forhandlinger på forskellige områder har drøftet ting, som kostede

penge. Jeg kan nævne sådan noget som den særlige ordning, vi lavede for importen, den kostede jo 165 mill. kr.; dér nåede vi altså frem til et resultat, og det kunne vi måske også have nået på andre områder, hvis vi var kommet ind i en situation, hvor det var muligt at lave et forlig, men det kom vi altså ikke. Min bemærkning gik altså på, at jeg faktisk synes, det er utilladeligt, at man her i en stor debat om regeringens politik bruger sådan en udtalelse fra en forhandling, hvor man har siddet og snakket over bordet. Jeg er nødt til at sige nogle gange, at der er ikke penge til det; det er jo ikke det samme som, at man ender i det.

Jeg synes i det hele taget, det er beklageligt, og jeg ved, at formanden også har den opfattelse, det er beklageligt, at debatter i folketinget skal føres på basis af, hvad man har siddet og sagt ved udvalgsforhandlinger uden at have, hvad skal vi sige, skullet tage stilling til, om det er sådan noget, der skal bruges her i folketinget; det er lidt beklageligt. Men jeg skal ikke beskyldte nogen bestemt for at have bragt det ind; vi har vist gjort det i fællesskab, og det var måske også naturligt på basis af, at der forelå en sådan situation, at der blev spørgsmål om, hvad der var sagt ved de forskellige forhandlinger. Men jeg synes ikke, man skal gå alt for meget videre med at bruge den slags udtalelser fra sådanne forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Ja, jeg beklager, at der altid kommer beskyldninger for løftebrud og den slags under forhandlingerne herinde. Jeg er ikke i tvivl om, at finansministeren er en redelig mand. Derimod mener jeg, at finansministeren og regeringen sagligt set og politisk set er kommet ud på en glidebane. Merværdiafgiften giver 1 milliard i 1967-68, den er der disponeret over; der ligger ikke nogen stramning her. Realiteten er, at vi vel må regne med, at lønningerne vil stige med 10 pct. i det kommende år, og der er en stærk inflationær bevægelse i gang. Regeringen har al mulig grund til at være bange for, hvordan det vil gå med beskæftigelsen, og når finansministeren siger, at han er glad for, at hr. Poul Møller beskæftiger sig med kasseoverskuddets størrelse, så vil jeg sige, det er jeg også, men jeg er bange for, at det